



БАБИНИТЪ ЗАЙЦИ.

Гошко се изправи,
 Дъхъ пое и рече:
 — „Стига, бабо, стига —
 Да си ходимъ вече.“
 — Ей сегичка, баби,
 Поотскубни още,
 За тревица чакатъ
 Зайцитѣ отъ снощи.
 — „Нека да си чакатъ.
 Ти си, бабо, крива.
 Помисли, ще видишъ,
 Че така не бива!
 Въ плѣвня си запрѣла
 Зайцитѣ скокливи,
 Отдалечъ да гледатъ
 И поля и ниви,
 А тукъ мене водишъ
 Треволакъ да скубя.
 Зайцитѣ се мжчатъ,
 Азъ играта губя!“
 — Но играта, Гошко,
 Ядене не дава,
 А на гостба сладка
 Всѣко зайче става! —
 Гошко не отвърна,
 Но на умъ си рече:
 „Какъ да се избавя
 Азъ намислихъ вече!“...
 Бабата нахрани
 Зайцитѣ съ тревата...
 Самъ дотърча после
 Гошко предъ вратата,
 Плѣвнята отвори
 И викна високо:
 „Тичайте, скокливици,
 Срѣдъ поле широко!“
 Зайцитѣ си плюха
 Здраво на нозетѣ...
 А що после стана —
 Всѣки ще се сѣти.